

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Tomáše Rychlého a JUDr. Jaroslava Vlašína v právní věci žalobkyně: **TECHNICAL Industries s.r.o.**, se sídlem Pobřežní 249/46, Praha 8, zastoupená Mgr. Jiřím Oswaldem, advokátem se sídlem Bílkova 132/4, Praha 1, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, Brno, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 30. 1. 2019, č. j. 9 Af 45/2018 – 28,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žádnému z účastníků **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalovaný rozhodnutím ze dne 22. 8. 2018, č. j. 37643/18/5100-41451-711055, zamítl odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Finančního úřadu pro hlavní město Prahu (dále jen „*správce daně*“) ze dne 11. 10. 2017, č. j. 7470288/17/2008-52523-111079, ve znění rozhodnutí ze dne 29. 11. 2017, č. j. 8458297/17/2008-52523-111079, a rozhodnutí správce daně potvrdil. Tímto rozhodnutím správce daně označil žalobkyni za nespolehlivého plátce podle § 106a zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění rozhodném pro projednávanou věc, podle kterého *poruší-li plátce závažným způsobem své povinnosti vztahující se ke správě daně, správce daně rozhodne, že tento plátce je nespolehlivým plátcem.*

[2] Žalobkyně brojila proti rozhodnutí žalovaného žalobou u Krajského soudu v Brně (dále jen „*krajský soud*“), který ji postoupil Městskému soudu v Praze (dále jen „*městský soud*“) jako soudu místně příslušnému. Městský soud konstatoval, že žaloba neobsahuje všechny zákonem vyžadované náležitosti, a proto v souladu s § 37 odst. 5 soudního řádu správního (dále jen „*s. ř. s.*“) vyzval žalobkyni usnesením ze dne 3. 12. 2018, č. j. 9 Af 45/2018 - 14, aby vady

žaloby odstranila. Konkrétně požadoval, aby uvedla den doručení napadeného rozhodnutí, označila výroky, které napadá, doplnila žalobní body tak, aby z nich bylo patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje napadené výroky za nezákonné nebo nicotné, a předložila důkazy k prokázání svých tvrzení. Současně soud žalobkyni stanovil lhůtu 10 dnů k odstranění vad žaloby a poučil ji o následcích nevyhovění výzvě ve stanovené lhůtě.

[3] Na výzvu soudu reagovala žalobkyně podáním ze dne 31. 12. 2018, která obsahuje čtyři body: (1) označení data napadeného rozhodnutí, (2) označení napadeného výroku, (3) tvrzení, že podmínkou určení „nespolehlivého plátce“ je, že plátce DPH závažným způsobem neplní své povinnosti ve vztahu ke správě daně, avšak žalobkyně své povinnosti plní a žalovaný ani správce daně neprokázali opak; a (4) odkázala na korespondenci se správcem daně, v níž poukazovala na svoji připravenost spolupracovat při provádění daňové kontroly, pouze požadovala, aby ji prováděl jeden správce daně (jedno územní pracoviště).

[4] Usnesením ze dne 30. 1. 2019, č. j. 9 Af 45/2018 – 28, městský soud žalobu odmítl dle § 37 odst. 5 s. ř. s. S odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu totiž dospěl k závěru, že žaloba neobsahovala ani po jejím včasném doplnění žádný řádně vymezený žalobní bod, a proto není projednatelná. K tomu městský soud dodal, že z žaloby nevyplývá, proč žalobkyně tvrdí, že byl nesprávně zjištěn skutkový stav, a jak měl být dle jejího názoru zjištěn správně, či z jakých důvodů se domnívá, že se správní orgány nezabývaly předloženými doklady a postupovaly vůči ní paušalizujícím způsobem. Podle městského soudu proto není zřejmé, o „čem má vlastně rozhodovat“.

[5] Proti usnesení městského soudu podala žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) kasační stížnost. V ní uvádí, že napadené usnesení je nezákonné a formalistické. Nesouhlasí s tím, že městský soud „rezignoval“ na věcné posouzení žaloby – nezabýval se tím, zda orgány finanční správy postupovaly zákonně a respektovaly zásady daňového řízení (které reprodukuje v kasační stížnosti) – a namísto toho žalobu odmítl. Nakonec namítá, že se městský soud „vůbec nezabýval“ ochranou jejích práv, ačkoli právě i kontrola dodržování základních zásad daňového řízení by měla být úlohou správního soudnictví.

[6] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožňuje s městským soudem, že žaloba (ani po jejím doplnění) neobsahovala žádný řádně vymezený žalobní bod, a proto byla neprojednatelná. Městskému soudu proto nelze vytýkat, že se nezabýval ochranou práv stěžovatelky, jelikož nebyla schopna v žalobě konkretizovat, jaká práva jí byla daňovými orgány upřena.

[7] Nejvyšší správní soud nejdříve hodnotil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), osobou oprávněnou (§ 102, věta první s. ř. s.), proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná a stěžovatelka je řádně zastoupena advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[8] Napadené usnesení Nejvyšší správní soud přezkoumal v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 3, věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 4, věta před středníkem s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 2, věty první s. ř. s.

[9] Kasační stížnost není důvodná.

pokračování

[10] Obecně platí, že žaloba proti rozhodnutí správního orgánu musí obsahovat nejen obecné náležitosti podání stanovené v § 37 odst. 2 a 3 s. ř. s., ale také zvláštní náležitosti žaloby vymezené v § 71 odst. 1 písm. a) až písm. f) s. ř. s. Mezi náležitostmi žaloby pak patří také požadavek na řádné vymezení žalobních bodů [§ 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s.], přičemž žaloba musí vždy obsahovat alespoň jeden žalobní bod (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 10. 2003, č. j. 2 Azs 9/2003 – 40, č. 113/2004 Sb. NSS; všechna judikatura tohoto soudu je dostupná na www.nssoud.cz).

[11] Z rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 – 78, č. 2162/2011 Sb. NSS, pak vyplývá, že „[s]myslem uvedení žalobních bodů je jednoznačné ustavení rámce požadovaného soudního přezkumu ve lhůtě zákonem stanovené k podání žaloby. Zákonný požadavek je proto naplněn i jen zcela obecným a stručným – nicméně srozumitelným a jednoznačným – vymezením skutkových i právních důvodů tvrzené nezákonnosti nebo procesních vad správního aktu tak, aby bylo zřejmé, v jaké části a z jakých hledisek se má soud věci zabývat.“ Neobsahuje-li žaloba žádný žalobní bod, lze jej doplnit pouze ve lhůtě pro podání žaloby, neboť po uplynutí lhůty pro její podání nelze vznášet další výhrady proti správnímu rozhodnutí a toto rozhodnutí přezkoumávat z hlediska později uplatněných žalobních bodů (§ 71 odst. 2 s. ř. s.).

[12] Nejvyšší správní soud souhlasí s městským soudem, že stěžovatelka podala žalobu, která neobsahovala žádný žalobní bod, který by vyhovoval požadavkům vyplývajícím ze zákona a výše citované judikatury, a proto žaloba nesplňovala kritéria stanovená v § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Stěžovatelka v žalobě namítala, že daňové orgány rozhodly na základě nesprávně zjištěného skutkového stavu, což má za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé. K tomu toliko dodala, že paušalizující postup daňových orgánů, které se podrobně nezabývaly předloženými doklady, ani si nevyžádaly doplňující informace, neobstojí. Tato argumentace je povšechná, není z ní zřejmé, s čím konkrétně stěžovatelka nesouhlasí a proč. Za dané situace je proto správný závěr městského soudu, že žaloba je neprojednatelná, jelikož stěžovatelka nevymezila žalobní body tak, aby umožnila městskému soudu přezkum napadeného správního rozhodnutí.

[13] Nad rámec shora uvedeného lze dodat, že městský soud nebyl povinen stěžovatelku vyzývat k odstranění vad podání (žaloby) ve smyslu § 37 odst. 5 s. ř. s. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 20. 3. 2018, č. j. 3 Azs 66/2017 – 31, č. 3733/2018 Sb. NSS, vyslovil tyto právní věty: „I. Uplatnění alespoň jednoho projednatelného žalobního bodu nepředstavuje podmínku řízení [§ 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s.], ale zvláštní náležitost žaloby proti rozhodnutí správního orgánu ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) uvedeného zákona. Absence takovéto náležitosti se odstraňuje postupem dle § 37 odst. 5 téhož zákona. Soud pro odstranění této vady stanoví lhůtu odpovídající zbývajícím částem lhůty pro podání žaloby. II. Soud je povinen vyzvat žalobce k doplnění žalobních bodů (§ 37 odst. 5 s. ř. s.) vždy, je-li se zřetelem na konkrétní situaci pravděpodobné, že žalobce bude s to žalobu doplnit včas. III. Neuplatní-li žalobce ve lhůtě pro podání žaloby proti rozhodnutí správního orgánu alespoň jeden žalobní bod tak, aby jeho žaloba byla projednatelná (§ 71 odst. 2 věta třetí s. ř. s.), soud žalobu odmítne podle § 37 odst. 5 téhož zákona“ (zvýraznění bylo přidáno).

[14] Z uvedeného tedy plyne, že soud je povinen vyzvat žalobce k doplnění žalobních bodů pouze tehdy, je-li se zřetelem na konkrétní situaci pravděpodobné, že žalobce bude schopen žalobu v zákonné lhůtě pro její podání doplnit. Pokud je však s ohledem na okolnosti případu zřejmé, že žalobce nebude schopen doplnit žalobní body včas, marným uplynutím lhůty pro podání žaloby se stává vada žaloby spočívající v absenci žalobního bodu neodstranitelnou vadou, pro kterou soud žalobu bez dalšího odmítne.

[15] V projednávané věci bylo žalobou napadené rozhodnutí žalovaného doručeno stěžovatelce do její datové schránky dne 30. 8. 2018. Podle § 72 odst. 1 s. ř. s. žalobu proti rozhodnutí správního orgánu *lze podat do dvou měsíců poté, kdy rozhodnutí bylo žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení nebo jiným zákonem stanoveným způsobem, nestanoví-li zvláštní zákon lhůtu jinou.* V souladu s § 40 odst. 1 s. ř. s. počala lhůta k podání žaloby stěžovatelce plynout 30. 8. 2018. Dle § 40 odst. 2 s. ř. s. tak posledním dnem k podání žaloby bylo úterý 30. 10. 2018. Pokud stěžovatelka krajskému soudu doručila žalobu až poslední den lhůty v čase 23 hod 59 minut 54 sekund, bylo nepochybné, že nebude schopná žalobu doplnit včas (tedy ve zbývajících šesti sekundách). Městský soud, jemuž byla žaloba postoupena krajským soudem, tedy měl žalobu odmítnout § 37 odst. 5 s. ř. s. bez dalšího, tedy aniž by stěžovatelku vyzýval k doplnění žaloby usnesením č. j. 9 Af 45/2018 – 14. Pokud tak učinil, postupoval v rozporu s názorem vyjádřeným v rozhodnutí rozšířeného senátu č. j. 3 Azs 66/2017 – 31 (viz odstavec [13] shora). Nejedná se však o vadu, pro kterou by bylo nutné napadené usnesení zrušit, jelikož výroková část napadeného usnesení ob stojí.

[16] S ohledem na shora uvedené skutečnosti tedy dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že napadené usnesení městského soudu je zákonné. Kasační stížnost proto podle § 110 odst. 1, *in fine* s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

[17] O náhradě nákladů tohoto řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 odst. 1, věta první s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Vzhledem k tomu, že stěžovatelka byla v řízení o kasační stížnosti procesně neúspěšná, právo na náhradu nákladů řízení jí nenáleží. Pokud jde o procesně úspěšného účastníka – žalovaného – nebylo v jeho případě prokázáno, že by mu v souvislosti s tímto řízením nějaké náklady převyšující rámec jeho úřední činnosti vznikly. Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že se žádnému z účastníků náhrada nákladu řízení nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.)

V Brně dne 30. září 2020

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu